

Ozorai Sándorné Sternberger Ida

Ez a kép 1944-ben készült, Budapesten . 1941-ben jöttem fel Pestre. Akkor voltam tizennyolc éves. Teri nővérem barátainál, a Gyarmatiéknál laktam három évig, a Dessewffy utca 26-ban. A gyerekek, Gyarmati Laci és Pali, tizennégy és kilenc évesek voltak. Velük most is tartom a kapcsolatot. Lacika arra emlékszik, hogy 1944-ben a pincébe úgy mentünk le bombázáskor, hogy én mindig vittem a kekszeket, süteményt, amit csináltam. Teri nővérem jánosházi katolikus barátnője, Jolánka hozzáment egy budapesti ékszerkereskedőhöz. A férje elment katonának, mivel katolikus család volt, de a feleségének azt mondta, hogy az ékszereket dugja el. A férje nem volt zsidó, nem azért féltette az ékszereket, mert elveszik, hanem azért, hogy amikor visszajön a katonaságból, tudjanak valamit kezdeni. Jolánka az ékszerek egy részét eladta, és abból éttermet nyitott a Honvéd utcában. Volt menü, és a minisztériumokból, a Szabadság tér környékéről, azokból az utcákból jártak hozzánk. Engem mint ismertőst 1943 végén felvett felszolgálónak. Hárman voltunk felszolgálók. Délelőtt áttöröltük az edényeket, evőeszközt, hogy minden tiszta legyen, mindenkinek szalvétát tettünk, poharat. Reggel nyolctól délután négy óráig dolgoztam, hat óra felé értem haza. Havonta fizettek. Onnan tudtam vinni haza vaját, ezt-azt a hétvégén.